

3) Czy przedłużenie ważności obowiązujących koncesji na dystrybucję gazu ziemnego, zarówno w przypadku wskazanym w pytaniu pierwszym jak i w okolicznościach opisanych w pytaniu drugim, ze szczególnym uwzględnieniem:

- a) ciężącego na państwach obowiązku realizacji celu w postaci liberalizacji rynku gazu ziemnego do 1 lipca 2007 r.,
- b) zakazu ustanawiania lub utrzymywania przez państwa przepisów krajowych sprzecznych z liberalizacją rynku gazu ziemnego,
- c) ciężący na państwach obowiązek powiązania czasu trwania okresu przejściowego z rozsądnym terminem i obiektywnymi wymogami,

jest sprzeczne z czwartym, ósmym, dziesiątym i osiemnastym motywem dyrektywy 2003/55/WE⁽¹⁾ z dnia 26 czerwca 2003 r. oraz art. 23 ust. 1 tej dyrektywy, art. 10 WE oraz zasadą racjonalności i proporcjonalności ?

⁽¹⁾ Dz.U. L 176, str. 57

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Darmstadt (Niemcy) w dniu 21 sierpnia 2006 r. — Murat Polat przeciwko Stadt Rüsselsheim

(Sprawa C-349/06)

(2006/C 281/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Darmstadt (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Murat Polat

Strona pozwana: Stadt Rüsselsheim

Pytania prejudycjalne

1. Czy zgodnie z art. 59 dodatkowego protokołu do układu z dnia 12 września 1963 r. ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją w okresie przejściowym stowarzyszenia⁽¹⁾, jest to, że turecki obywatel, który jako dziecko w ramach łączenia rodzin, przybył do Republiki Federalnej Niemiec do swoich rodziców, zatrudnionych jako pracownicy najemni, nie traci prawa pobytu wynikającego z prawa dostępu do dowolnej pracy najemnej zgodnie z art. 7 akapit 1 tiret 2 decyzji nr 1/80 rady stowarzyszenia EWG — Turcja (ARB 1/80), —

z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 14 decyzji nr 1/80 oraz w razie opuszczenia terytorium przyjmującego państwa członkowskiego na znaczny okres czasu bez uzasadnionego powodu — również wtedy, gdy po ukończeniu dwudziestego pierwszego roku życia nie mieszka już razem z rodzicami i nie jest na ich utrzymaniu?

W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

2. Czy turecki obywatel, który utracił ten status prawny na podstawie wymienionych w pytaniu pierwszym przesłanek zgodnie z art. 7 akapit 1, tiret drugie decyzji ARB 1/80, nabywa ponownie ten status prawny, jeśli po ukończeniu dwudziestego pierwszego roku życia powraca do gospodarstwa domowego rodziców na okres dłuższy niż trzy lata, gdzie ma prawo do nieodpłatnego zakwaterowania i wyżywienia, a matka w tym czasie pracuje w minimalnym wymiarze godzin (sprzątaczką regularnie 30-70 godzin miesięcznie, czasami 20 godzin miesięcznie).

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

3. Czy zmienia się sytuacja prawna, jeśli członek rodziny podczas wspólnego zamieszkania z pracownikiem najemnym poddawał się wielokrotnie szpitalnemu leczeniu (od 30.08.2001 r. do 20.06.2002 r., od 02.10.2003 r. do 08.01.2004 r.)?

4. Czy zmienia się sytuacja prawna, jeśli turecki obywatel podczas wspólnego zamieszkania z pracownikiem najemnym ma regularny własny dochód miesięczny w wysokości co najmniej od 400 EUR do 1 400 EUR?

Zakładając utrzymanie statusu prawnego stosownie do art. 7 akapit 1 tiret drugie decyzji ARB (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub pytanie drugie oraz odpowiedzi przeczącej na pytania trzecie i czwarte):

5. Czy turecki obywatel posiadający status prawny zgodnie z art. 7 akapit 1 tiret drugie decyzji ARB 1/80 i mieszkający na terytorium Republiki Federalnej Niemiec od 1972 r., może powoływać się na szczególną ochronę przed wydalaniem wyrażoną w art. 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 158 z dnia 30.04.2004 r. str. 77; sprostowanie Dz.U. L 229 z dnia 29.06.2004, str. 35)?

6. Czy zmienia się sytuacja prawna, jeśli turecki obywatel w ciągu ostatnich dziesięciu lat przed wydaniem decyzji o wydaleniu przebywał w Turcji od dnia 1 lutego 1996 r. do dnia 28 listopada 1997 r. celem odbycia służby wojskowej?

W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie piąte lub twierdzącej na pytanie szóste:

7. Czy turecki obywatel posiadający status prawny zgodnie z art. 7 akapit 1 tiret drugie decyzji ARB 1/80 i mieszkający na terytorium Republiki Federalnej Niemiec od 1972 r. może powoływać się na szczególną ochronę przed wydalaniem wyrażoną w art. 28 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE?

W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie siódme:

8. Czy turecki obywatel posiadający status prawny zgodnie z art. 7 akapit 1 tiret drugie decyzji ARB 1/80 może powoływać się na szczególną ochronę przed wydaleniem wyrażoną w art. 28 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE?

Zakładając utrzymanie statusu prawnego według art. 7 akapit 1 tiret drugie decyzji ARB 1/80 (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub pytanie drugie oraz odpowiedzi przeczącej na pytania trzecie i czwarte) nasuwa się nadal pytanie:

9. Czy liczne mniejszej wagi czyny zabronione (zasadniczo przestępstwa przeciw mieniu), które uwzględniając je same w sobie nie są wystarczające, by wykazać rzeczywiste i dostatecznie poważne zagrożenie porządku publicznego związanego z podstawowym interesem społeczeństwa, mogą usprawiedliwić wydalenie na podstawie ich dużej ilości, jeśli należy się liczyć z dalszymi czynami zabronionymi a w takich samych okolicznościach nie podejmuje się żadnych działań wobec obywateli niemieckich?

(¹) Dz.U. L 293, str. 4

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 21 sierpnia 2006 r. — Gerhard Schultz-Hoff przeciwko Deutsche Rentenversicherung Bund

(Sprawa C-350/06)

(2006/C 281/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesarbeitsgericht Düsseldorf (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gerhard Schultz-Hoff.

Strona pozwana: Deutsche Rentenversicherung Bund.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE (¹) (identyczny z art. 7 dyrektywy 93/104/WE) należy interpretować w ten sposób, że pracownikowi przysługuje w każdym wypadku coroczny płatny urlop w minimalnym wymiarze co najmniej czterech tygodni, [oraz że] urlop niewykorzystany przez pracownika w danym roku urlopowym w szczególności z powodu choroby jest udzielany w terminie późniejszym, czy też ustawodawstwo krajowe lub praktyka krajowa

mogą przewidywać, że prawo do corocznego płatnego urlopu wygasa, jeżeli w danym roku urlopowym, przed udzieleniem urlopu, pracownik stał się niezdolny do pracy z powodu choroby i nie odzyskał zdolności do pracy przed upływem roku urlopowego lub przewidzianego w ustawie, układzie zbiorowym bądź umowie okresu uprawniającego do przeniesienia urlopu?

2) Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku rozwiązania stosunku pracy pracownik w każdym wypadku ma roszczenie o świadczenie pieniężne w zamian za przysługujący mu i niewykorzystany urlop (ekwiwalent pieniężny), czy też ustawodawstwo krajowe lub praktyka krajowa mogą przewidywać, że pracownikowi nie przysługuje ekwiwalent pieniężny, jeżeli przed upływem roku urlopowego lub przypadającego po nim okresu uprawniającego do przeniesienia urlopu pracownik stał się niezdolny do pracy z powodu choroby lub po rozwiązaniu stosunku pracy otrzymywał rentę ze względu na obniżoną zdolność do pracy lub inwalidztwo?

3) W razie udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzących na pytania pierwsze i drugie:

Czy art. 7 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że warunkiem powstania prawa do corocznego urlopu lub ekwiwalentu pieniężnego jest to aby w ciągu roku urlopowego pracownik rzeczywiście świadczył pracę, czy też prawo to powstaje także w przypadku usprawiedliwionej nieobecności (z powodu choroby) lub nieusprawiedliwionej nieobecności w trakcie całego roku urlopowego?

(¹) Dz. U. L 299, str. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy) w dniu 25 sierpnia 2006 r. — Brigitte Bosmann przeciwko Bundesagentur für Arbeit, Familienkasse Aachen

(Sprawa C-352/06)

(2006/C 281/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Köln (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Brigitte Bosmann.

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit, Familienkasse Aachen.